

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *A Ferenc József-hidtól a vasuti hidig*

Forrás:

Magyarország

Bp.
(Hely)

1922 VIII 4
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A Ferenc József-hidtól a vasuti hidig

Vig élet a holt Dunán. — A piszkos kis lágymányosi angyalok. — Beszélgetés a holt Duna bérlőjével. — Rókatánc a vasuti hidnál. — Lágymányosi séta vasárnap délután

(A Magyarország tudósítójától.) Még mozdulatlan tétlenségben szunnyad Budapest, mákonyos álomba ringatták a veszélyek és a vizsályok, de eljön az idő, amikor újra magához tér és folytatja félbehagyott virulóját, fejlődő életét. Most még a gazdasági tehetetlenség ketrecébe zárva tesped, de nem telik bele sok idő és újra kinyújtja csápjait, hogy Nagy-Budapest álma valóra váljon. *A terjeszkedés útja elsősorban a Lágymányos felé vezet, egy csendes vasárnap délután elindultunk hát felfedező utra ezen a jövő városrészen keresztül.*

A Ferenc József-hid tulsó oldalára érve, minden megérezzük, hogy már Budán vagyunk. Ahogy elmegyünk a padon üldögélő családok és párok mellett, alig egy-két lépésre tőlük már nem halljuk a hangjukat. Pesten még a kezükkel is beszélnek az emberek, Budán még a szájukkal is hallgatnak. Csak nézik mereven, álmodozva a vizet és a szemük a nézésben szinte vissziniüvé válik. Az életük is csendesen, békésen folydogál, alig-alig rezenti meg nyugalma messziről jött esodák hajója.

A sportpálya kerítésén kívül gerendákon áll a „kivülről támogatók” hada. Az izgalom ugylátszik a távolsággal arányosan nő, a fa majd meggyullad alattuk az izgalomtól. Egy kis kutya is gyönyörködik a játékban. Mikor a bíró fütyül, mindig haragosan ugatni kezd. Igazi meccspublikum: sohse tetszik neki, amit a szegény bíró csinál. Gól! Fáról vastaps.

Elérünk

a holt Dunához.

A vizen ladikok suhannak, a parton cigányzene mellett kirándulók élvezik a friss tavaszi szellő csókjait. „Jaj de kellemetes!” — sugja lovagjának egy konyhadémon és igaza van. Vig élet van a holt Dunán...

A söresarnokban a cigányok siralmasan huzzák a régi nótákat. Egy anya csecsemővel az ölében hallgatja a zenét, a szeme köanyes, elmúlt vasárnap délutánokra emlékezik. De szomorúság után vigság virrad. A cigányok ropogós csárdásba csapnak át és az anya csárdás-ütemben ringatja az álmos csecsemőt. Kis kutyájuk farkesóválva asszisztál.

A töltésen kis lányok libasorban szedik a füvet. Az egyik tanitónénit játszik, mérgesen parancsolgat: „A geyepet irtani tilos. Büntetésben fog otthon részesülni!” — sikítja éles orrhangon. Aztán újra gyerek.

— Ki a szárnyakkal! — vezényel és viháncolva lebellenek el a kis piszkos lágymányosi angyalok.

Odamegyünk

a csónakházhoz.

Papp bácsi, a holt Duna bérlője barátságatlanul néz végig rajtunk, mikor érdeklődni kezdünk.

— Talán az adófelügyelőségtől tetszett jönni? — kérdi lenéző alázattal a hangjában. Mikor megnyugtadjuk, hogy olyan messzire vagyunk az adófelügyelőségtől, mint Makótól Jeruzsálem, nem fukarkodik a panasszal. Elmondja, hogy csak vasárnap van forgalom, akkor is szegényes. Ez nem városligeti tó,

itt nincs luxus-közönség. Kis Iorgalom, kis naszon. Egy órára a csónakdíj mindössze 40 korona, azonkívül 100 korona biztosítékot kell letenni a csónakért. Más-kép, — kényelmesek az emberek — áteveznének a tulsó partra és otthagynák a csónakot. Rosszaságból is.

— A szigetre nem szabad menni! — figyelmezteti Papp bácsi az egyik vasárnapi csónakost. — Ivnak a halak.

A holt Dunában ugyanis

ponty-halászat

folyik. Papp bácsitól megtudjuk, hogy milyen kálváriás a pesti halász élete. Elpanaszolja, hogy 1916-ban elvették tőle a holt Dunát és a *Budapesti Horgászok Egyesületének* adták át. 400—500 mm. hala volt a vízben, minden vagyona, az is az övék lett a bérléménnyel.

— *Rablóhalászatot folytattak,* — mondja Papp bácsi. — Nem tenyésztettek, csak pusztítottak. Nem is a veszteség fájt nekem legjobban, a *halász-sziv* fájt bennem. Bele is betegedtem. *Üresen aztán visszakaptam a vizemet.* Most újra kezdhetem előlrlő. A sárdi haltenyészetből hozattam *tükörpontyot*, hála Isten, eddig jó az eredmény. Csak az apadás ártott kicsit, meg a szél. Most az ivás ideje van. Ilyenkor dől el ott túl a jövő...

Gyerekek jönnek. A „négyest” kérik. A betétre nincs pénzük, odaadják hát a kabátjukat, de egyuttal a „betétért” megfizetik a két koronás ruhatári díjat.

Itthon vagyunk. A cigányzene fülsikítóan zengi: „Legszebb tánc a shimmy!” Az anya erre már felugrik a fűről és shimmyzni kezd a kisgyerekekkel. A kutya egy darabig bután néz, aztán vakkant. De nem táncol. Rossz lehet kutyának lenni ennyi ésszel...

Papp bácsi a halászcárdájáról